

MSZCZENIE (5) *sb n*

mszcz- (4), mszcz- (1).

Teksty nie oznaczają é (Cn końcowe e pochylone).

sg N mszczeni(e) (1). ◇ D mszczeniu (1). ◇ I mszczeni(e)m (2). ◇ L mszczeniu (1).

Sł stp notuje, Cn s.v. pomsta, Linde bez cytatu: mszczenie się.

Odplacanie złem za zło wyrządzone sobie lub komuś innemu; persequi, ulcisci Modrz; ultio Cn (5) : Mądryć wżysztkiego pokuśi/ Pierwey niżli broń wźiąć muśi: A nie ieft prętki ku mźczeniu/ Ma wźelką rzecz ná baczeniu. BierEz Sv.

W połączeniu szeregowym (1): ale też yne wżysztky zle żądze ku bliznemu naffemu/ iako ieft/ gniew/ zawyfc/ nienawyfc/ przeklinanie/ vrąganie/ omawianie/ mfczenie/ podufczenie/ y wźelki gniew ku bliznemu naumiśle nafzym/ takowe przikazanie y zaplatę iego iafnie pan Chriftus racził powiedzieć. SeklKat Iv.

Zwrot: »mszczeniem krzywdy bronić« (1): że to należy ná śláchecką á wyśoką myśl/ mnimánia dobrego mźчением krzywdy bronić [iniuriis ulciscendis tueri]. ModrzBaz 62.

Wyrażenie: »mszczenie krzywdy« (3): Nie było iefzcze ná ten czás żadnych śpraw/ áni o doftawánium fwego/ áni o mźczeniu krzywd [de iniuriis ulciscendis] ModrzBaz 102, 62 [2 r.].

Cf MSTÁ, MŚCIĆ, MŚCIĆ SIĘ, NIEMSZCZENIE, NIEMSZCZENIE SIĘ